

KARL MARX var født i 1818 i Vesttyskland i en velstillet Embedsmandsfamilie. Den begavede Dreng blev sat til Studierne, blev meget ung Doktor i Filosofi, i Tænknings Kunst, og hans Bane syntes at skulde blive en Professors i Filosofi.

Men han var bestemt til det, der var meget større.

Karl Marx' Ungdom faldt i en Tid, hvor den politiske Reaktion bredte sig fra de mange smaa tyske Fyrstehoffer. Det gjaldt kun om at tvinge Forholdene tilbage som de var i de »gode gamle Dage« før den franske Revolution og før den franske Invasion i Tyskland. Men trods Politi og Domstole, kunde det ikke lykkes. De økonomiske Forhold var trykkende, billige engelske Varer, navnlig Bomuldstøjer, øvede en Konkurrence, som aldrig tidligere var set. Under Trykket heraf maatte de tidligere selvstændige Vævere en efter en opgive Selvstændigheden, modtage Vævestol og Garn af Købmanden og arbejde for ham, naar han havde Brug for Varer og ellers sidde og vente. Og paa lignende Maade gik det paa andre Omraader. En dump Følelse af, at noget truende var i

Anmarch, bemægtigede sig større og større Kredse; man vilde værges sig mod det. Men ingen vidste hvorledes. Ingen lyse Hjerner stillede sig til Raadighed for at udforske det nye, tværtimod, de gode Hjerner søgte bort fra Livets Virkelighed, for at opstille Systemer og Love for Tankens Verden, medens de lod Lovene for den virkelige Verden være uansede.

Det var mellem disse Lærde, at Karl Marx skulde søge sin Plads. Tidlig følte han dog, at den ikke var der. Den haandgribelige Verdens Liv drog ham, og kun 24 Aar gl. blev han Redaktør for et frisindet Blad i Köln. Her skulde han tage Stilling til Spørgsmaal, som en Filosof endnu aldrig havde været stillet overfor. I de Aar førte Godsejerne over hele Tyskland en haardnakket Kamp for at fratage den fattige Befolkning den ældgamle Sædvaneret til at samle Kvas og Bær i Skovene. Der blev som efter en fælles Parole anlagt i Tusindvis af Retssager for »Skov-Tyveri«. Karl Marx tog Stilling til Sagen ud fra de Fattiges Synspunkt, idet han i Kvassankningen og i Bærplukningen saa den sidste svage Rest